

Neodihnă

Bragagiu

Fericita brigantină
Vele-nalță pe catarge
Spre chemarea de lumină
Temăturile ce-i sparge.

Valurile jucăușe
Îi surâd ușor cu spumă,
Strigă-n cârduri pescărușii
Zbuciumându-se în urmă.

Depărtează depărtarea
Admirații de-auroră,
Dar iar se deschide zarea
De la ascuțiș de proră.

Și prin străluciri de rază
Oglindite scurt pe unde
Nava oaza și-o visează
Singură nu știe unde.

Însă dă apele-n lături
Rotunjoare, ascuțite...
Pe-undeva piscuri c-omături
Strălucesc în țări vrăjite.

Undeva e-un codru verde,
Sună-n iarbă clopoței -
Necunoașterea își pierde
Înaintea ei temeiul.

Iar când Luna țese pânze
Străvezii și ușurele
Uitând pofte de osânze
Numără roiuri de stele.

Doar de urlă oceanul
Furios pe-așa fărâmă
Ea își strânge tot elanul
C-orice velă și parâmbă.

Ghemuită, udă-leoarcă,
Gata-gata să se frângă
Ține-ascuns dorul, de, parcă,

Teamă are să se stingă.

Când furtuna rușinată
Pleacă de-unde și venise
Iarăși pânzele-și îndreaptă
Cu visări să prindă vise.

Avântându-se s-ajungă
Pe guri azurii de raiuri,
C-apoi iar s-o ia la fugă
După vise și-alte plaiuri.
Victor Bragagiu